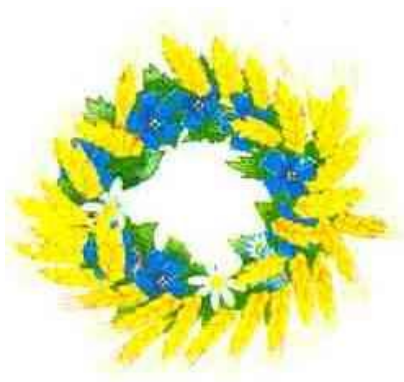

Поетичні перлинки

Катерина Рагушенко

Поетичні перлинки

Катерина Рагушенко,
учениця 9 класу
Дудчанського
загальноосвітнього
об'єднання
«Школа-дитячий садок»
I-III ступенів

Зміст

Моє натхнення	5
Любіть Україну	7
Про Наталку з Полтави	7
Зима	9
Весна	10
Березнева казка	11
Береза	12
Мої мрії	13
Лисиця	14
Півень	14

Моє натхнення

Звідки натхнення я черпаю?
Сама не знаю.
Може вві сні я в країну якусь відлітаю,
Де гноми танцюють і феї літають?

А може, та країна – моя Україна?
Де живу і зростаю.
Завдяки її красі безмежній
Вірші гарнії складаю.

А може, то соловейко, що всюди літає,
Пісню дзвінкоголосу навкруги розливає.
Може, то море незоре,
А може, то вітер у пшеничному полі?

Кожного разу, коли радію чи сумую,
Беру лист паперу, ручку

І думку нотую.

Коли все напишу і голосно прочитаю,
То віршик гарненький відразу я маю.

Україна, вишнева, барвиста,
Оksamитове небо вгорі.
Очі твої колосками зернисті
Сяють на кращую долю мені.

Яка ж ти чудова та солов'їна,
Сяєш в серцях людських, як перлина!
Своєю красою ти горе розвієш,
Ніколи дитину свою не покинеш.

Як гарно Дніпро хвилями буяє,
Та як чайка легко над ним літає,
Соловей тьохкає, пісню розливає.
Усе довкола звеселяє.

Як гарно, радісно, прекрасно,
Бо Батьківщина навкруги!
І в серці нашому так ясно,
То ж бережи красу цю ти!

Ніщо її вже не поверне,
Якщо руїнами впаде,
А тільки добре людське серце
Її навіки збереже!

Любіть Україну

Розквітай, прекрасна Україно,
Моя медова, солов'їна!
До щасливих днів безхмарних
Твій народ ішов незламно.

У далекі грізні, незабутні
Люди вірили в щасливе майбутнє.
Знали, вільною ти, ненько, будеш,
Волю солодкую здобудеш!

Знаєм ми, що було тяжко
Ветеранам в ті часи.

Здобути волю в бою важко,
Тому любіть Україну всі!

Любіть свій рідний край –
Незламну неньку-Україну.
Бо в жилах наших її кров,
У нас її велика сила.

Про Наталку з Полтави

Жила колись дівчина веселенька,
Наталкою її назвала ненька.
Була на вроду, розум багата,
Допомагати іншим завжди рада.

Жила з сім'єю душа в душу.
Здавалося, що ніщо не розрушить
Того тепла, сімейного щастя,
Та сталась біда, велике нещастя.

Батько Наталки – багатий,
шляхетний,
Почав з нерівнею заводити бенкети.

Покинув роботу, в бідності помер,
Залишив сім'ю без хліба, й тепер...

Лишила Наталка з матір'ю Полтаву,
Шукала кращої долі, а натомість отримала славу.
Багато сваталось до неї
Поміщиків, дячків і писарів.

Та всім відмовляла дівиця матері наперекір.
В коханні вірною лебідкою була,
Чекала свого єдиного, любого Петра.

Та матір була проти волі дочки,
Віддала б її за Возного залюбки.
Наталка суперечку цьому задавала
Й Петра виглядала, чекала, чекала.

Скориласть все ж таки волі матері,
Наталка за Возного була засватана!
Та вчасно Петро до неї прийшов,
Побачив Наталоньку! Нарешті! Знайшов!

Й загуляло весілля велике і пишне,
Всім тепер було гарно й затишно.
Наталка й Петро здолали біду й напасті
І зажили довго у мирі і щасті.

Хочете побачити приклад вірності лебединої,
Коли в житті вас всі сили покинули?
Як треба жити в чесності, праці і славі,
Прочитайте твір про Наталку з Полтави!

Зима

Заговкли горобці,
Вітер щось тихо нам співає,
А синичка на вікні поживи шукає.
Треба їй допомогти,
Щоб не вмерла бідна.
Годівниці на гілки вішаймо-но швидко!
А весною в знак подяки
Заспівають нам пташки,
Ще й дерева від комахок
Звільнять у садочку залюбки.

Весна

Прийшла весна,
Але зима не хоче відступати.
Попросим сонечко ясне ми,
Щоб стало краще припікати!
І забує білим цвітом
Старенька яблуня в саду.
Черешні, вишні, груші, сливи
Розкриють всім свою красу!
Кругом трава зазеленіє,
І різні степові квітки
До сонця витягнуть голівки,
Щоб сонечка тепло знайти.

Березнева казка

Коли ще сонечко не встало з колиски золотої,
Не виплекало землі для нього дорогої,
На небі з'явилися обличчя в тумані і почали дарувати
Дарунки моїй мамі.

Відкрили вони скриню, окутую в достаток,
І вилетіло з неї п'ять золотих звіряток.
Перше – то є щастя,
Друге – це здоров'я,
Трете - спочинок,
Четверте – достаток,
П'яте – найдорожче для неї і для усіх мам –
Це міцна любов її діток дорогих.

Стало все довкола
І ніжне, й святкове.
Ніде в світі горя немає,
А 8 Березня квітками розцвітає.

Знаю, маму всі люблять, поважають,
Мов квітку троянди, її оберігають.
Знаю, що єдина в світі вона в мене,
Ніжна і дбайлива,
Немов королева.

Берёза

У голубого ручья берёза
стояла,
Белые ветви грустно
опускала.

Сок по коре слезинкой
спускался,
Падал в траву и в ней
растворялся.

Грустно ей было
одной здесь стоять,
Слёзы прозрачные в
воду ронять.

Вот прилетел певец-
соловей,

Душу порадовал
песней своей.

Пел, что скоро зима
придет,

Нужно в далекий собираться полет.
Прекрасны просторы чужой стороны,
Но нет дорожке родной земли!

Но тешу надеждой себя я, друзья,
Что скоро закончиться злая зима.
И ранней весной прилечу сюда я
С берёзою встречусь у родного ручья.

Мої мрії

Є у мене мрій багато.
Дуже важко їх здійснити.
Але віра і надія може побороти
Нелегкі життєві повороти.

Вірю, світ весь стане кращим,
Згинуть війни і нещастя.
Люди будуть всі щасливі.
Ось які у мене мрії!

Лисиця

Весною лисиця, неначе жар-птиця.
По лісу гуляє, зайців добуває.
Восени вже важче, бо холод іде.
Не зустрине вона зайця ніде.
Взимку лисиця шубку міняє
І завятіше зайців шукає.

Півник

Півник, півник, ти такий:
В тебе очі – голубінь!
В тебе хвіст, як деревце.
Щей червоне черевце.
Любиш ти посмакувати
Соковитою травою.
А ще більше – джерельною
водою.

